

ЖИВЕ СЛОВО

Християнський вісник

№6 Червень 2015

фонд блаженного священномученика Омеляна Ковча

ОБРЯД

Ліки безсмертя

Сьогодні, у повсякденному спілкуванні серед греків у відповідь на вчинене добро, лунає слово «евхаристо». Наша літургійна молитва зароджується у елінському світі запозичує для себе назву «Євхаристія». Для кращого розуміння цієї грецької назви Служби Божої спробуємо адаптувати для слов'янського «вуха» використовуючи слово «подяка», складання подяки, а точніше, постійне перебування у вдячності.

Бог творить людину і оселяє її у раю. Після того, як людина втратила «Едем» Господь не відвертається від свого створіння, яке полюбив, а обіцяє спасіння. Від моменту «депортації» людини із раю, Господь чинить усе, аби вчинити «людину – переселенця» знову «громадянином неба». Вкінці часів, Бог Отець вдається до кульмінаційного, остаточного етапу повернення «біженця» – посилає Свого Сина Єдинородного, чим об'являє людству Свою Любов. Син, якого Отець посилає на роп'яття, який є Богом, бере на себе впаду подобу людини і підносить її до подоби Божої. Будучи Сином Божим, стає сином людським, щоб людина знову була дитиною Отця Небесного (пор.1 Ів.3.1.).

Факт того, що існує світ, а в ньому – ми люди, є основним доказом Божої любові до нас. Аж ніяк те, що чиниться у світі не є доказом Божої полишеності, байдужості, чи смерті Бога. Ні, все зло, що у світі існувало, існує і буде існувати доводить невдячність людини відносно Творця. «Бог полюбив світ так, що Сина свого єдинородного віддав на смерть», а у відповідь на цю любов – тишина та ігнорування. Не прийняття Божої любові та жертви Ісуса є причина зла у світі, я б сказав, це єдиний гріх за який буде судити людину Благодійник. Святий Августин у свій час писав: «люби Бога і роби все, що хочеш».

Стоїть питання, що Богові потрібно, щоб виявити Йому нашу вдячність? Яка кількість дев'ятих, вервиць, прощ є достатньою? А може є певна сума пожертв кинутих на

тацу? Що потрібно таке вчинити, щоб виявити Богові вдячність? Достатньо прийняти дар запропонований Христом у літургії: прийміть і їжте це є Моє Тіло, пийте з неї всі це є Кров Моя. Нічого не потрібно віддавати, а навпаки прийняти Бога у Євхаристійній жертві хліба і вина. Споживши «ліки безсмертя», так називає Євхаристію святий Ігнатій Антіохійський, і успадкувати дар вічного життя. Словом, не стояти та засипати небо солодкими словами молитви і глушити гучним співом тишину Слова, а прийняти Христа у Хлібі і Вині, стати учасником нової реальності спасіння. Причасття, це і є відповідь на пропонувану Божу безмежну і незбагненну любов.

Можливо стаття написана дещо гостро, але це факт, у наших парафіяльних спільнотах християни збираються не для того, щоб прийняти дар Божої любові, а з якихось, для кожного особисто, інших причин. Цією статтею хочу всім пригадати, що метою і центром зібрання в Церкві є подяка, тобто причасття Тіла і Крові нашого Спасителя під видами хліба і вина. Після смерті та вознесіння Христа та зішестя Святого Духа, спільнота учнів регулярно збиралася для ламання хліба (Ді.2.46). Перші християнські зібрання відбувалися навколо сповнення Христового завіту – ламання та споживання Тіла і Крові: «...Господь Ісус цієї ночі, якої був виданий, узяв хліб і, віддавши подяку, розламав і сказав: «Це моє тіло, воно за вас дається. Це робіть на мій спомин.» Так само й чашу по

вечері, кажучи: «Ця чаша – Новий Завіт у моїй крові...» (1 Кор.11. 23-26). При звершенні спомину співали псалми, слухали «слово Євангелія» і ділилися «духовними дарами» Рим.1. 11-12. У сучасній церкві всі святі тайни по великій мірі готують християнина до прийняття Євхаристії, і літургійна молитва із її багатим обрядом підготовляє присутнього до причасття Пресвятого. Євхаристія є джерелом, центром і вершиною церковного життя.

Я не буду в цій статті вдаватися до детального пояснення анафори, епиклези, та момент перевтілення, а лише хочу наголосити і закликати читача повірити словам свого Господа Бога, що в тому, що дається нам у літургії присутній реально твій Бог. Шок, правда? Але це істина проголошена Істиною: «Беріть, їжте: це моє тіло...» «Пийте з неї всі, бо це кров моя...» (Мт. 26. 26, 27.), (1 Кор.23-26), «Я – хліб життя. ... Я – хліб живий, що з неба зійшов. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки. І хліб, що його я дам, це – тіло моє за життя світу... Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете Його крові, не матимете життя в собі. Хто їсть тіло Моє і кров Мою п'є, той живе життям вічним, і Я воскресну його останнього дня.» (Ів. 6.48, 51, 53-55). «Я – хліб живий. Я світло світу... Я – путь, істина і життя!» (Ів 6.48; Ів 8.12; Ів 14 6) – цими словами Христос говорить: все чого ви шукаєте, все про що ви просите, чи то хліб, світло, життя чи істина, все це – Я, і зараз дарую тобі Себе тут у цій церкві.

о.Олег Федішин

НОВИНИ

Папу знову запросили до України

Під час зустрічі з Папою Франциском Міністр висловив сподівання, що українці неодмінно матимуть нагоду вітати Понтіфіка на своїй землі. П.Клімкін також передав в якості подарунка Папі Римському малюнок українських вихованців дитячого будинку із закликом до Папи молитися за Україну.

«На зустрічах з високопосадовцями Святого Престолу ключова увага була присвячена гуманітарній ситуації в Україні. П.Клімкін подякував за гуманітарну допомогу, яку «Caritas Internationalis» (структура Святого Престолу) надає для постраждалих на Донбасі та внутрішньо переміщених осіб через «Карітас Україна», - йдеться у повідомленні.

Також обговорили останні події на Сході України. П.Клімкін повідомив про результати нещодавнього Саміту «Східне партнерство» у Ризі, та проінформував про заходи, які вживаються українською стороною у контексті мирного врегулювання конфлікту. Міністр висловив вдячність за підтримку Ватиканом територіальної цілісності України та закликав підтримати процес мирного врегулювання в регіоні.

Сторони торкнулися питання залучення церковної дипломатії до забезпечення суспільної злагоди та припинення протистояння в Україні. Зокрема, було позитивно відзначено створення Громадської ради з питань співпраці з релігійними організаціями при Міністерстві закордонних справ України, що слугуватиме основою для взаємодії церкви і держави у міжнародних відносинах.

<http://risu.org.ua/>

Нового предстоятеля УАПЦ оберуть на помісному соборі

4-5 червня у Києві відбудеться V Помісний собор УАПЦ, який буде присвячений 25-й річниці обрання першого Патріарха Мстислава (Скрипника). Головною метою проведення є обрання Предстоятеля Церкви та визначення напрямку розвитку церкви. Про це інформує сайт Uaoc.lviv.ua.

Визначено кількість делегатів (узгоджені їхні списки), які згідно з запрошення зможуть отримати мандат та право голосу від свого деканату.

Собор розпочнеться 4 червня о 9.00 із св. Літургії у храмі св.ап. Андрія Первозваного м. Києва. А 5.06.2015 у храмі св. ап. Андрія Первозваного відбудеться інтронізація Предстоятеля УАПЦ.

Водночас до проведення Собору архиєреями УАПЦ проведено велику роботу з аналізу внутрішньо-церковного стану єпархій, проведено декілька засідань архиєрейських соборів та обговорено кризові питання, які наявні у Церкві.

Нагадаємо, УАПЦ разом з УПЦ КП готує процес об'єднання в одну помісну Церкву.

<http://risu.org.ua/>

Редактор випуску «Живе Слово» о. Олег Федішин
Випуск благодійного фонду блаженного о. Омеляна Ковча
Часопис не підтримує жодної політичної сили.
БАНКІВСЬКІ РЕКВІЗИТИ БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ «БЛАЖЕННОГО ОМЕЛЯНА КОВЧА»
Реквізити фонду:
ПРИВАТБАНК
№ поточного рахунку: 26002060880575
Код ЄДРПОУ: 36848628
МФО: 325321
ТВБВ 10013/02 ФЛОУ АТ «Ощадбанк»
Розрахунковий рахунок: 2600130716795
ЗКПО: 36848628
МФО: 325796
Деталі в працівників ПриватБанку.
Наш сайт: fond-kovch.com.ua
Благодійний Фонд «Блаженного Омеляна Ковча» щиро вдячний редакції «Нова Доба» за постійну підтримку.

Молімося разом за Мир в Україні

ПОСЛАННЯ З МИНУЛОГО

До тих, що на Пасху не
причащалися

Святе Причастя є завдатком вічного блаженства. Щоб по-християнськи жити, щоби вберегтися бодай тяжких гріхів, треба душі того корму святої Євхаристії. Пресвята Євхаристія є таким великим, таким обильним скарбом, що, хто лише по-християнськи на Євхаристію дивиться, мусить бажати до неї приступати.

Якщо б так кому з нас сказав хто, що на полі там а там закопаний скарб, великі дукачі золота, а срібних грошей стільки, що кірцями міряти їх, хто ж би не був цікавий на скарб подивитися, хто ж не забажав би з того скарбу взяти до хати хоч трохи золота чи срібла?

Звідки ж така страшна байдужність у людей, що, дбаючи про переминаючі добра, так мало, так нічого не дбають про вічне і тривале? Пресвята Євхаристія — це безконечний скарб для душі, скарб, що віднайдеться там, у небі, такою славою і таким блаженством, що «ані людське око не виділо, ані вухо не чуло» (1 Кор. 2, 9). Адаже віра вчить, що у Пресвятій Євхаристії Ісус Христос усім уділяється, благословить, освячує, підносить, очищує і приготує до вічного блаженства.

У часах щирої та глибокої віри християни так горнули-

ся до святого Причастя, що хіба це був виняток, аби християнин був присутній на Службі Божій, а не приступав до Святого Причастя. Коли священник із чашею до народу звертається, усіх запрошує, усіх кличе: «Со страхом Божим, со вірою і любов'ю приступіте», — чому ж люди такі байдужі, що за тим голосом ідуть так рідко? Турботи життя, обман багатства засліплює їх. Видячи, не видять, а слухаючи, не чують. Вірять, коли в церкву ще приходять, але їх віра така слаба, що не вміють чи не хотять ще тих кілька кроків зробити, щоб наблизитися до Христа і стати ревнішими, ліпшими християнами.

Добре й те, коли щонеділі та щосвята приходять на Службу Божу. Але скільки ж то людей із якої-небудь причини, а часом і без ніякої причини церк-

ву опускають? А все ж це така важна річ у християнському житті — Богові поклонитися й бути присутнім на безкровній Христовій

жертві в церкві! Коли положення таке, щодо церкви ніяким способом не можна піти, коли, наприклад, чоловік недужий, із хати не може вийти, тоді не буде гріха і до церкви не піти. Церковний закон так обов'язує, що, навіть коли дуже трудно його виконати, церква не жадає його сповнення. Тому не тільки тоді, коли цілком не можна піти, але й тоді, коли дуже тяжко піти, церковний закон, що приписує присутність на Службі Божій у неділю чи свята, не обов'язує. Гріха не буде тоді церкву опустити, але страта стратою. Душа не буде мати тої благодаті, яку мав би чоловік, якщо би був і приступив до Святого Причастя. Хто так про церкву дбає — певне, не опустить Церкви без важної причини, та можна про нього думати, що бодай кілька разів у рік буде сповідатись. А на кожний спосіб не опустить тої одної найважливішої сповіді та Причастя, що є при казані Церквою, — в часі Великодніх Свят.

Скільки разів причащатися? Хто питає, скільки треба людині Пресвятої Євхаристії, тому відповім, що треба стільки, скільки потреба

життя, здоров'я, сили... Пресвята Євхаристія є і життям, і здоров'ям, і силою душі. До неї передовсім відноситься те слово Христа: «Прийдіть до мене всі, що трудитесь і є обтяжені». Ісус Христос так запрошує до Пресвятої Євхаристії. Для кого життя трудне, хто не може чи не вміє носити тягарів, які йому Бог дає, — у Пресвятій Євхаристії знайде пільгу в тих трудах, силу до виконання трудних обов'язків. У кого руки слабнуть, а коліна вгинаються, нехай у Ісуса Христа, у Пресвятій Євхаристії шукає потіхи й сили. Кому обов'язки видаються затяжкі й не вміє собі дати ради, чується заслабим до їх сповнення, нехай у Ісуса Христа шукає тої сили, тої доброї волі, якої йому треба, того знання, без якого не зможе нічого осягнути. Хто не вміє опертися спокусам і впадає у гріхи навіть тоді, коли йому ті гріхи обридливі та зненавиджені, нехай від

Христа просить побіди над спокусами, просить чистоти життя. Одним словом — християнин, що зі щирим серцем, вірою й любов'ю приступає до Ісуса Христа в Найсвятішій Тайні, той у Нього знайде ту благодать, якої йому найбільше треба.

Очевидно, нехай у Причасті шукає Ісуса Христа, Його науки і Його благодаті, бо, хто Причастям хоче комусь приподобатися, той має злий намір, так не годиться причащатися. Так само, як не годиться причащатися тоді, коли совість за-

кидає тяжкий гріх. Але коли совість дає людині свідоцтво, що не має тяжкого гріха на душі, й коли для Ісуса Христа і для Його благодаті хоче приступити до Пресвятої Євхаристії, нехай безпечно приступає, хоч би й місяць був минув від останньої доброї сповіді. Публічним грішникам не можна уділяти святих Тайн, хіба публічно буде всім відомо, що такий поправився і покався. Публічним грішником буде, наприклад, людина, що на віру живе, або що дає соблазн п'янством, або людина, що пристала до якоїсь секти, або навіть, що зі сектантами тримається і ходить на їх богослуження. Про таких людей можна сказати, що вони є грішниками, і то не буде клеветою, бо так дійсно є. Таким священник під тяжким гріхом обов'язаний відмовити Причастя. Усім іншим обов'язаний його дати.

З того всього, що сказане, видно, яка далека від християнської праведності є навіть така людина, яка раз у рік сповіда-

ється і причащається, а що ж тоді сказати про такого, що й той обов'язок занедбує? Правильно можна би його і треба б зачислити до публічних грішників. Церковне право приписує, що, коли умре чоловік, що ані перед смертю, ані в часі останніх Великодніх Свят не сповідався й не причащався, священник мусить відмовити йому християнського похорону, бо по зовнішнім обставинам треба судити, що вмер у тяжкій грісі. Знаєте також, що церковне право у нас припи-

сує, щоби священники давали щороку знати до Ординаріату, скільки в парохії було людей, що занедбали обов'язок Пасхального Причастя. Таких людей мусить єпископ прилюдно напіннути й завізвати, щоби сповнили той обов'язок. А коли таке загальне напіннення й завізвання не допоможе, то єпископ мусить ужити ще іншого способу та поіменно завізвати тих людей, що з упором не хотять слухати Святої Церкви. Від того крайнього, гострішого й безоглядного способу ще стримуємося. Не називаю по імені людей, до яких це письмо звернене, але загально і прилюдно перед Усевишнім Богом і перед цілою християнською громадою ззиваю вас до Сповіді й до Причастя.

Із пастирського послання митрополита Андрія Шептицького 26 серпня 1936 року Божого

Підготував о. Андрій Соколовський

ІСТОРІЯ

Притча про
свічку

Настав вечір. Один чоловік запалив маленьку свічку і почав підніматися з нею сходою, які, закручуючись спіраллю, губилися високо під склепінням вежі. - Куди ми йдемо запитала свічка? Ми піднімаємося на вежу, щоб освітити шлях кораблям у гавань. Але жоден корабель не зможе побачити мого світла, - заперечила свічка. Хоча твій вогник і маленький, відповів чоловік, усе ж продовжуй горіти так яскраво, як тільки можеш, решту ж залиш мені. Так перемовляючись, вони дісталися самого верху вежі і підійшли до великої лампи. Чоловік запалив лампу за допомогою маленької свічки, і незабаром великі відполіровані дзеркала за лампою відбили її світло, поширюючи його на милі навколо і вглиб моря, освітлюючи шлях кораблям. Як маленька свічка або навіть сірник можуть розпалити величезне вогнище і вказати шлях сотням людей, так і невеличке полум'я твого душевного тепла і гарного прикладу в змозі змінити життя, світогляд і долю людей, навіть якщо ти сам цього ще не усвідомлюєш повною мірою. Просто будь світлом для людей, які тебе оточують, як той маячок, який радісно спрямовував кораблі в безпечну гавань

Чому люди
кричать

Якось учитель запитав своїх учнів: «Чому люди, коли сваряться, підносять голос?»

— Напевне, вони втрачають спокій, — припустили учні.

— Але навіть підвищувати голос, коли інша людина — поруч? — запитував учитель.

Учні безпорадно стискали плечима. Їм це на думку ніколи не спадало.

Тоді учитель сказав:

— Коди люди сваряться й між ними нарастає незадоволення, їхні серця віддаляються. А разом із цим віддаляються і їхні душі. Що сильніша образа та злість, то голосніше вони кричать. А що відбувається, коли люди закохані? Вони не підвищують голосу, а говорять дуже тихо. Їхні серця перебувають зовсім поруч, а відстань між ними майже зникає.

— А що відбувається, коли людьми керує любов? — запитав учитель. — Вони навіть не розмовляють, тільки перешіптуються. Інколи й слів не треба — їхні очі говорять про все. Не забувайте, що сварки віддаляють нас одне від одного, а слова, вимовлені гострим тоном, збільшують цю віддаль у багато разів. Не зловживайте цим, бо настає день, коли відстань між вами збільшиться настільки, що шляху назад ви вже не знайдете.

За матеріалами: fit4brain.com

БОГОСЛОВ'Я

Джерело, Струмок, Вода

«Бога ніхто ніколи не бачив...» (Йо.1,18).

«Ти бо єси Бог неказаний, незбагнений, невидимий, неосяжний...» (Анафора Св. Ів. Золотоустого.)

Людина, обмежена своїм тілесним розумом, не спроможна збагнути існування одного Бога в Трьох особах. Тому християнство цю доктрину віри називає таїнством Пресвятої Тройці. Хто би намагався це зробити, був би подібним до людини, яка довго дивиться на сонце. Спочатку зіпсує собі зір, а потім зовсім осліпне. Так само є з тайнами віри — спочатку слабне розум, а потім і зовсім втрапить ум і віру (Св. Августин)

“

... існування людства можливе тільки в єдності трьох...

Хоч ця правда віри є незрозумілою, однак в природі сотвореного світу є деякі подібності, що полегшують сприйняття таїнства Пресвятої Тройці. Сонячний промінь можна розкласти через призму на три барви: червона, жовта і синя, отже триколірне світло зливається в один промінь. Саме небесне світло має потрібне існування: є в природі як матерія, світить і гріє. Подібне відбувається і з вогнем: горить, видає світло і тепло (Кирило Олександрійський). Вода може бути в трьох станах: лід, рідина і пара (Св.

Діонісій Ареопагіт). У рослинному світі подібність знаходимо у трилистій конюшині, яку часто зображають на стінах храмів. Сама людина згідно християнського вчення, окрім фізичного тіла має душу і божественного духа, дарованого Богом при зачатті в лоні матері (пор. Бт.). Та й існування людства можливе тільки в єдності трьох — батька, матері й дитини. Три Божі особи мають спільність існування, тобто не розділяються на окремі особи (нероздільна Тройця), подібно як сім'я живе в одному помешканні. Рівно ж Пресвята Тройця є незлитною і незмішаною, тобто кожна особа має окремо визначену спасительну дію. Бог Отець сотворив світ, Бог Син спас (відкупив) світ, Бог Дух Святий освятив (пор. вступна молитва на вервиці). Не злитість Пресвятої Тройці виражається і походженні осіб, тому кажемо у правдах віри: Отець перша особа, Син — друга, Святий Дух — третя. Однак тут не мається на увазі часова послідовність, бо Бог є позачасовим і незмінним. По-

ходження Божих осіб можна порівняти з деревом. З кореня виростає стовбур, а з обох родяться плоди. Отже Син вічно родиться від безпочаткового Отця (Пс. 109,3) у благодаті Святого Духа. Подібно в природі: Отець — джерело, Син — струмок, а Дух — вода (Тертуліан, проти Праксея 8). Дух Святий походить від Отця і Сина, подібно як тепло від сонця і його променів (Тома Аквінський), як плід однаково родився з кореня і стовбура (Тертуліан). Тому у Символі Віри кажемо «рівно поклоняємий і рівнославимий».

Віру в Пресвяту Трійцю визнаємо, промовляючи в Символі Віри, роблячи на собі знак святого хреста і повторюючи мале славослов'я: «Слава Отцю і Сину і Святому Духові, і Нині і повсякчас і навіки вічні. Амінь».

о. Володимир Вінтонів

ЧОМУ?

День для освячення людини...

Цей день учинив Господь, радіймо і веселімся в ньому!
Пс. 118, 24.

Утріхопадінні перших людей людство втратило сенс святого, бо перервало зв'язок зі святим Богом. На місце Бога людина поставила або себе саму, або якесь інше творіння. Доки Богові не буде надано знову першості у житті, доти людина не відчує ні радості, ні спокою.

Неділя - це не так день для Господа, як день самого Господа. Воскреслий Христос освятив цей день, даруючи своїм вірним учням у Церкві — новозавітньому вибраному народові — нове життя. Під час святкування вірними Господнього дня ми лучимося з Божою святістю — відбувається освячення людини. Через єднання з Богом людина уподібнюється до Нього і повертає в своє життя порядок який існував до гріхопадіння: Бог, ближній, всесвіт. Цей порядок закладений в людину під час творіння і коли він порушується, порушується людська життєдіяльність. Це для прикладу дерево в якого дуже добре доглянута крона і оголене, позбавлене взаємодії з землею коріння. Тому день присвячений Господеві, і на наше освячення, ми розпочинаємо зі служіння Богові — Служби Божої. Цей день мусить бути цілковито посвячений Богові, на відміну від інших днів у тижні, щоб повернути нас у природне Богом закладене русло життя.

Під час відвідин Богом людей, вірні християни збиралися навколо Ісуса щоб навчитися науки яка повертала правдиве життя - першопорядок. Коли Ісус завершував своє післанництво на землі він зібрав своїх учнів на Тайній Вечері і встановив Євхаристію на єдність з Богом і вірних між собою. Тому в святую неділю ми «забуваємо» про буденні справи, які дуже часто «розбалансовують» наше життя і спішімо у Божий храм, збираємось навколо Христа для освячення і відновлення порядку: Бог, ближній, всесвіт.

Продовження буде...

За матеріалами Богословського Відділу Патріаршої Курії УГКЦ.

Підготував о. Петро Закаляк

Для чого? Не розумію !!!

«Чи врешті-решт пощастить мені, з волі Божої, прийти до вас; бо прагну вас бачити, щоб поділитися з вами якимнебудь духовним даром, щоб вас зміцнити, тобто підбадьоритись разом, між вами, спільною вірою, вашою і моєю.» (Рим.1. 11-12).

Для чого приходити до Церкви на святую літургію, ще більш, чи менш зрозуміло, так вчили нас батьки, і священник постійно закликає про важливість літургії у житті християнина. Та участь в інших молитовних богослужіннях, таких, як вечірня, утрєння, молебень і інших богослужіннях, та євангелізаційних і катихитчних зустрічах християнин вважає не потрібним, зайвим, або, як модно казати «побожними пантами».

Вище поданий вірш у посланні до Римлян відкриває суть зібрання в Церкві у поза літургійний час. Зустріч у спільноті, зі слів апостола Павла, це не банальні посиденьки закритого клубу любителів різного роду «адорацій», а взаємна самовіддача - ділення: вірою, своїми почуттями і своїм життям. Також зустріч у Церкві дає можливість прийняти дар іншого члена Церкви збагативши свій духовний світ. Розтрачаючи свій дар віри у метушливому світі, та замкнутості серед власних гріхів, спілкування у Церковному зборі дає змогу підкріпити віру: «підбадьоритись разом... спільною вірою».

Дивлячись на наші церковні спільноти, зокрема на парафії, відчувається, що християнин приходиться до церкви для задоволення особистої потреби. Перетворюючи церковну спільноту у структуру надання послуг. Егоїстичне сприйняття «збору» в Церкву суперечить духу Молитви, та святої літургії котра є прямо пов'язана із служінням.

Християнин ніби закривається у власному світі, приватній церковці вибудованій із свого ілюзорного каменю сприйняття світу, зміцненого цементом власних его-глобальних проблем. Молячись у задушливому ладані страху «за...», до свого, такого далекого, кишенькового «бога».

Духовна ізоляція християнина реально відчутна практично на кожній парафії. Благодетельний християнин відриваючи себе від спільноти, не тільки не здатний ділитись даром віри, але і закритий на глухо на прийняття радості і благодаті «Слова», миру молитви і Божого життя Євхаристії. Як, як-як !!! донести до такого серця світло, до розуму радість, а душі спасіння?

Один прихожанин

Дух якого світ не може бачити

ДУХ — коли мова йде про духів усі одразу розуміють, що — це безтілесна істота. Але, яка відмінність між ангелами, як духами, сатаною, як духом зла і Святим Духом? Ангели як і сатана — це духи сотворені Богом, а Святий Дух є особою Божою, рівнопоклоняємий і рівнославимий з Отцем і Сином. Він сходить від Отця, перебуває

без Бога???

Ще з перших сторінок Старого Завіту про створення людини читаємо про «віддих життя», що його Бог вдихнув у людину і вона стала живою істотою. Протягом Старого і Нового Завітів про Святого Духа згадується багато разів і зображають Його по різному. В

Об'явленні Ісуса Христа світові Святий Дух зображується у виді голуба, а у

Зісланні, яке нещодавно відсвяткували, зображено у виді вогненних язиків.

Ісус Христос говорить про особливу місію Святого Духа в історії спасіння: «Як прийде утішитель, якого зішлю вам від Отця, Дух істини, який від Отця походить, то Він і свідчи-

Кажуть, що людина може прожити без їжі близько 30 днів, без води — 3 дні, без повітря — 3 хвилини, а без Бога???

Світло про мене» (Йо. 15, 26-27).

Коли ми молимося літургію Св. Василя Великого, то Анафора цієї ж Літургії називає Святого Духа «животворящою силою», що є джерелом освячення і «початком вічних благ».

Навіть якщо ми не бачимо ні Бога Отця, ні Сина, ні Святого Духа присутніми серед нас явно, то все одно відчуваємо дію Святого Духа у нашому житті адже можемо стати щасливими власниками плодів, а саме: любові, радості, миру, довготерпіння, доброти, милосердя, віри, лагідності, стриманості.

о. Ярослав Кондратик

ПОСТАТЬ

Український святий Миколай

27 червня церква вшановує пам'ять блаженного священомученика Миколая Чарнецького.

14 грудня 1884 року в селі Семаківці Городенського повіту (нині Городенківський район Івано-Франківської області) народився український святий Миколай. Чарнецький був найстаршою дитиною в сім'ї Олександра та Параскеви, де зростало, окрім Миколая, ще восьмеро дітей.

Під час навчання 1897 — 1904 у Станіславській (нині Івано-Франківськ) гімназії «святого Миколая», юний Чарнецький намагався пізнати себе, поглиблюючи свій зв'язок із Богом та Пресвятою Богородицею. Духовним наставником хлопця став тоді ще отець, а згодом єпископ Григорій Хомишин, який посприяв у подальшому навчанні Миколая Чарнецького. У 1904 році сільський хлопець, та посередній учень гімназії із великою жагою знань пізнання глибин теології вступає до Української папської колегії св. Йосафата в Римі.

На останніх роках навчання в Римі з рук Станіславського єпископа Григорія Хомишина, 2 жовтня 1909 року, Миколай Чарнецький отримує священічі свячення. Восени 1910 року після повернення із навчання до Станіслава, Блаженний розпочинає працю в Духовній семінарії як професор філософії і догматичного богослов'я. Також він був духовним провідником семінарії та засновником братства Апостольства молитви.

Із початком першої світової війни в 1914 року семінарію закривають, та Миколай Чарнецький продовжує служіння у кафедральному храмі міста.

водночас здійснює опіку над навколишніми селами. Скромність і ревність святого дивувала, він у своїх священничих мандрівках нерідко заскочений нічно ночував у стіжках сина: «Навіщо турбувати бідних людей». Отець Микола відвідує хворих на тиф, аби уділити їм Святі Таїнства сам вражається цією недугою.

Поборовши недугу, Миколай Чарнецький просить у владики Григорія благословення покинути працю у Станіславі і вступити в монастир. В 1919 році Чарнецький вирішує вступити до згромадження редемтористів (Чину Найсвятішого Ізбавителя), і вже 16 жовтня 1920 року приймає перші монаші обіти. Своє монаше і священіче покликання отець Миколай здійснює серед проросійської більшості жителів Волині. Завдяки місіям редемтористів очолюваних отцем Чарнецьким, Українська Греко-Католицька церква на теренах Волині та Полісся охопила понад 20 тисяч вірних.

16 січня 1931 року папа Пій XI призначив отця Миколая Чарнецького титулярним єпископом Лебединським і апостольським візитатором для українців-католиків східного обряду Волині та Полісся. 8 лютого 1931 року в храмі св. Альфонса в Римі відбулася єпископська хіротонія отця Миколая. Головним святителем був єпископ Григорій Хомишин. Так Миколай Чарнецький став першим українським єпископом редемтористом.

11 квітня 1945 року радянська влада заарештувала єпископа Миколая Чарнецького за «злочинну антирадянську діяльність»... Спершу владику утримували у львівській тюрмі на Лонцького. Єпископ Миколай терпляче зносив усі — нелюдські знущання, допити посеред ночі, що супроводжувались немилосердними побоями... Ось одне свідчення отця Івана Бєсядинського: «Під час ув'язнення кир Миколая у львівській тюрмі один (колишній греко-католик) бив його, тягав за бороду, рвав волосся, копав, скакав на груди і топтав, а

єпископ навіть не боронився, тільки із співчуттям дивився на нього. Це продовжувалося кілька днів, але Владика не зламався... У решті — решт, знесиленого і закривавленого кир Миколая віднесли до камери. Через кілька днів той самий кат, який вже не міг ані спати, ані їсти прийшов до єпископа, впав на коліна і просив висповідати його. Єпископ висповідав, обійняв, обцілував... «не можу забути того ласкавого погляду, — свідчив пізніше колишній кат, — «не можу забути очей, що ходили за мною, повні доброти, співчуття і прощення для мене, падлюки».

Відтак — київська в'язниця, де він разом із митрополитом Йосифом Сліпим, єпископами Григорієм Хомишеном, Никитою Будкою, отцем Петром Вергуном та іншими страдниками пережив цілий рік страждань і побоїв. Врешті, оголошено вирок: 10 років в таборах примусової праці як «агентів Ватикану». До сибірського містечка Маріінка прибули разом з митрополитом Йосифом Сліпим.

1956 року лікарі визнали владику Миколая невиліковно хворим і відпустили додому. Позаду залишилося 600 годин знущань, допитів та катувань, 10 років неволі, 30 в'язниць і таборів примусової праці... Владика довго хворів та попри своє знищене здоров'я Миколай Чарнецький-владика нескореного духа, продовжував свою невтомну душпастирську працю єпископа.

2 квітня 1959 року, «наш святий вуйко» Микола перейшов щасливо, спокійно, благословляючи, до дому вічності», так, скриваючи ім'я Чарнецького повідомляв єпископ Василь Величковський про смерть блаженного. 4 квітня латинський священник випровадив похоронну процесію на Кульпарківському цвинтарі у Львові. 4 липня 2002 року мощі блаженного Миколая Чарнецького перенесено до львівської церкви св. Йосафата для всенародного вшанування.

ДІТИ

Цифрове недоумство

Продовження

того, що діти отримують від власного, вільного й незалежного мислення, коли вони досліджують фізичний світ і стикаються з чимось новим», — стверджує професор психології Таня Бірон.

Ви будете шоковані, але від 1970 року радіус активності дітей (простору довкола дому, де діти вільно досліджують довколишній світ) скоротився на 90%! Світ зменшився до екрану смартфона. Діти забули і, що ще гірше, просто не знають, що це таке — бігати під дощем, пускати кораблики, лазити по деревах чи просто балакати один з одним. Вони годинами сидять, втупившись у свій смартфон. Але ж їм необхідно розвивати м'язи, знати про ризики, які їм підготував світ, і просто взаємодіяти з друзями. «Дивовижно, як швидко сформувався зовсім новий тип середовища, де смак, нюх і дотик не стимулюються, де більшу частину часу ми сидимо перед екранами, а не гуляємо на свіжому повітрі, й не проводимо часу в розмовах у чотири ока», — зазначає Сьюзен Грінфілд. Нам справді є про що хвилюватися.

Мозок формується, коли є зовнішні стимули, і що більше їх буде — тим краще для мозку. Тому дуже важливо, щоб діти досліджували світ фізично, а не віртуально. Це так само потрібно мозкові, який росте, як і тисячу років тому.

Також дитині потрібен здоровий і повноцінний сон. Але нинішні діти неспроможні вийти з інтернету й відірватися від комп'ютерних ігор. Це сильно скорочує тривалість їхнього сну й провадить до порушень. Який може бути розвиток, коли ти втомлений і в тебе болить голова, а шкільні завдання ніяк не замап'ятовуються?!

Спитаєте, як же цифрові технології можуть змінити мозок дитини? По-перше, кількість зовнішніх стимулів обмежується через одноманітне проведення часу в інтернеті. Дитина не набуває необхідного їй досвіду, щоби розвинути важливі ділянки мозку, які відповідають за співпереживання, самоконтроль, ухвалення рішень... А що не працює, те відмирає. Адаже в людини, яка перестала ходити, атрофуються м'язи ніг. Діти не звикли запам'ятовувати інформацію — їм простіше знаходити її в пошуковиках. Ось і проблеми з пам'яттю. Вони її зовсім не тренують.

Думаєте, що діти завдяки інтернету стали розумнішими? А чи знаєте, що нинішні 11річні виконують завдання на такому рівні, який демонстрували восьми- і дев'ятирічні діти 30 років тому? Дослідники зазначають, що одна з головних причин цього — життя у віртуальному світі.

«Я побоююся, що цифрові технології інфантилізують мозок, перетворюючи його на щось подібне до мозку маленьких дітей, чію увагу привертає гудіння і яскраве світло, які не можуть зосереджуватися й живуть поточним моментом», — каже Сьюзен Грінфілд.

Мозок дитини найактивніше розвивається до п'ятирічного віку. Варто просто обмежити час використання різноманітних гаджетів і не давати їх як іграшки, «аби чимось заспокоїти» дитину. Стів Джобс, «гуру» цифрової індустрії, робив саме так. Його діти айпадом не користувалися взагалі, а інші гаджети їм заборонялося використовувати ночами та у вихідні.

Кріс Андерсон, головний редактор американського журналу «Wired», один з засновників 3D Robotics, також обмежує своїх дітей у користуванні гаджетами. Правило Андерсона — ніяких екранів гаджетів у спальні! «Я, як ніхто інший, бачу небезпеку в надмірному захопленні інтернетом. Я сам зіткнувся з цією проблемою і не хочу, щоби ці ж проблеми були у моїх дітей».

Сини творця сервісів Blogger і Twitter можуть користуватися своїми планшетами і смартфонами не більше однієї години на день, а директор OutCast Agency обмежує користування гаджетами вдома до 30 хвилин на день. У його молодших дітей гаджетів немає взагалі.

Ось і відповідь на питання, що треба робити. Потурбуйся про наступне покоління. Подумай, яке майбутнє на них чекає через 10-20 років, якщо сьогодні вони проводять по півдня перед екранами своїх надрозумних пристроїв.

Звісно, тоді доведеться... займатися власними дітьми. Яке незносне життя! Набагато легше купити дорогу цяцьку, аби дитина сиділа в куточку й не вимагала уваги... Але питання, нащо в такому разі ви народжували цю дитину — хіба вона вам непотрібна? Чи вона чужа й ви за неї не відповідаєте? Чи ви хочете за кілька років мати байду-жого до вас самих співмешканця, для якого ваш дім — не більше ніж готель із обтяжливими обов'язками? Обмежувати дітям час (або й саму можливість, до певного віку) користування гаджетами не означає віддати їх вулиці, і нехай «щасливо розвиваються» по підворотнях. Ні сама по собі вулиця не розвиває, ні самі по собі технології не є чистим злом. Повсюди потрібна увага батьків, турботлива любов, уміння скерувати енергію та цікавість дитини у потрібному напрямку, а тим більше — здатність бути для дітей лідером, вести їх за собою, служити їм прикладом і бути авторитетом. Така дитина не вибере планшет з іграми замість можливості живої гри з братами-сестрами чи друзями, тим більше з мамою чи татом. І, до слова, така дитина не вибере планшет з іграми замість «нудної і нецікавої» молитви.

Джерело: CREDO

ДІТИ

Цифрове недоумство

Початок
Нині світ з'їхав з глузду від гаджетів: смартфонів, планшетів та іншої цифрової техніки. Разом із ними у світ проникає «вірус цифрового недоумства». І це не жарт, а діагноз.

2007 року фахівці відзначили, що з кожним роком більшає дітей — представників «цифрового покоління», які страждають на розсіяність уваги, втрату пам'яті, низький рівень само-

контролю, когнітивні порушення, пригніченість і депресію. Дослідження показують, що в мозку таких дітей відбуваються зміни, подібні до тих, що настають після черепно-мозкової травми або на ранній стадії деменції — ослаблення розуму, яке зазвичай розвивається у старечому віці.

У це складно повірити, але середньостатистичний семирічний європеєць уже провів біля екрану більше року життя (по

24 години на добу), а 18річний — понад чотири роки!

Хочете сказати, що зараз зовсім інші діти? Так, діти інші, але мозок у них той самий, що був у людини тисячу років тому: 100 мільярдів нейронів, кожен з яких пов'язаний з 10 тисячами собі подібних.

Мозок потрібно розвивати й живити. Всі наші думки, дії, рішення складних завдань і глибокі роздуми залишають сліди у мозку. «Ніщо не може замінити